

בבגדים אלה הילכו זמן רב.
הנעלים היו נעלים ערביות, "سورמאיה", הסוליה מעור מיוובש בلتוי מעובד,
וחלק עליון.

לא תמיד היו גם נעלים אלה. לעמנו אל לא היו נעלים, היה שומר בלילה יחר.
בחורף, בנים, הייתה לו שיטה לתחוב את הרגליים לפי הטאבון, מחמס קצר
את הרגליים וחוזר לשמירה.

אחד הדברים הטובים ביותר אז היה קמח תירס. היה לנו "דגנון" סיר גדול
יצוק ובו היינו מכינים ממילגה.

כאשר היו פורסים את התבשיל וכל אחד היה מקבל "משולש", הייתה לנו
ארוחת בוקר. ואם היה משחו לאכול גם בערב, היה זה דבר גדול.

רוחמה הייתה מבקרת אצל לייבל - בעלה לעתיד - בקבוצת הפועלים. והנה
ראתה يوم אחד שמברלים פולים, ואת הקליפות זורקים. התבונתה לבקש...
לקחה את הקליפות כביבול עברו הפרות ואמא בישלה לנו את הקליפות
האלה.

או כבר לא היו לנו פרות...

כאשר כבר היינו כל כך רעבים עד שלא יכולנו לשאת יותר, הוחלט שצורך
לעשוט מאיץ לרכוש שורדים וזרעים ולנסות לזרוע את השdots.
הלכתי בראש-פינה לביקש הלואה מקלורייסקי. הוא היה עסוק, וחיכיתי כמה
שעות. כשהגע הביתה אמרה לי אשתו שכעת הוא צריך לנוח...
חיכיתי עוד קצת עד שנמס ל. האמת שגם נפגעתו מעט, הרי תמיד הייתי בן
בית עצמם. חזרתי הביתה בלי כלום.

ואז פתאום עלה בדעתי הרעיון, ממש הברקה, למסכן את הספרייה של אבא
תמורת הלואה.

הרעיון מצא חן בעיני קלורייסקי והוא תיכף פנה למימושו (גם לו הרי לא היה
כספי, והיה צריך ללוות במקום זה או אחר).

קיבלתי אז 50 לירות זהב. הספרייה הופקדה בבניין בית הספר. (ספרייה זו
שכללה ספרים חשובים שאבא אסף וכרך בשני העשורים, נשרפה אחר כך,
בתקופת תל-חי).